

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem pkt 3.7.2.2.2 załącznika I do rozporządzenia CLP, ponieważ przy klasyfikacji DTPA władze Unii nie dokonały prawidłowej oceny i uwzględnienia „ewentualnego wpływu toksyczności matczynej”. DTPA powoduje deficyt cynku zaburzający homeostazę matak u szczurów i to toksyczność matak powoduje obserwowane i niespecyficzne uboczne skutki rozwojowe. Nie może to potwierdzać klasyfikacji DTPA jako toksycznej dla rozrodczości zgodnie z wymogami rozporządzenia CLP.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem pkt 3.7.2.1.1 i tabeli 3.7.1 lit. a) załącznika I do rozporządzenia CLP, ponieważ dostępne dowody nie dają „wyraźnych podstaw do przypuszczenia”, że DTPA może wpływać na rozrodczość u ludzi, i ponieważ nie istnieją „wyraźne dowody”, że DTPA może wywołać skutki rozwojowe w braku innych skutków toksycznych (to znaczy toksyczności matczynej). W braku takich elementów zaklasyfikowanie DTPA jako toksycznej dla rozrodczości w kategorii 1B również nie jest uzasadnione.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem ciążącego na Komisji na mocy art. 37 ust. 5 rozporządzenia CLP obowiązku wykazania, że proponowana harmonizacja klasyfikacji jest „właściwa”. Komisja zatwierdziła opinie Komitetu ds. Oceny Ryzyka bez zbadania, czy są one spójne, wiarygodne i wspierające zaproponowaną klasyfikację. Gdyby Komisja uwzględniła wszystkie istotne informacje na temat właściwości DTPA, jak wielokrotnie wzywał ją do tego przedkładający dokumentację w latach 2018–2022, nie zaklasyfikowałaby DTPA jako toksycznej dla rozrodczości w kategorii 1B.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem wymogu proceduralnego ustanowionego w art. 37 ust. 4 rozporządzenia CLP, polegającego na zasięgnięciu samych opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka zamiast jedynie propozycji zharmonizowanej klasyfikacji i oznakowania przedstawionej przez przedkładającego dokumentację.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego przeprowadzenia i udokumentowania oceny skutków, Komisja naruszyła swoje zobowiązania wynikające z porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, jak też zasadę dobrej administracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 129, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 353, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – Austria/Komisja

(Sprawa T-501/22)

(2022/C 389/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciele: J. Schmoll i A. Kögl, w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (UE) 2022/908 z dnia 8 czerwca 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej pod nr C(2022) 3543, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 10 czerwca 2022 r., L 157, s. 15, ponieważ w decyzji tej wykluczono z finansowania Unii wydatki wymienione w załączniku do tej decyzji w pozycji budżetowej 6200, w liniach 1–8, zadeklarowane w ramach EFRG przez Republikę Austrii z potrąceniem kwot wymienionych w pozycji budżetowej 08020601, które odpowiadają kwocie całkowitej 68 146 449,98 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy

- Pozwana naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 ⁽¹⁾, ponieważ na podstawie zaskarżonej decyzji wykonawczej nałożyła korektę finansową, mimo że skarżąca zastosowała współczynnik zmniejszenia w odniesieniu do przydziału uprawnień do płatności dla rolników z obszarów górskich zgodnie z art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ⁽²⁾. Korekty finansowej w tym zakresie dokonano zatem niesłusznie.

2. Zarzut drugi

- Pozwana naruszyła art. 52 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 poprzez nałożenie korekty finansowej, mimo że wykorzystanie rezerwy krajowej do celów działań naprawczych podjętych w odniesieniu do rolników użytkujących pastwiska i liniowe zmniejszenie w celu uniknięcia przekroczenia pułapu krajowego byłoby zgodne z prawem Unii. Skarżąca mogła powołać się w tym celu na art. 30 ust. 7 lit. b) lub na art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Korekty finansowej w tym zakresie dokonano zatem niesłusznie.

3. Zarzut trzeci

- Pozwana naruszyła art. 52 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, ponieważ odmówiła finansowania również wydatków w ramach EFRG, które zostały poniesione przed 26 listopada 2016 r., a więc ponad 24 miesiące przed datą powiadomienia przez pozwaną pismem z dnia 27 listopada 2018 r. o wynikach weryfikacji.

4. Zarzut czwarty

- Pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia, o którym mowa w art. 296 akapit drugi TFUE, ponieważ absolutnie nie odniosła się do argumentów skarżącej dotyczących klasyfikacji pastwisk górskich na podstawie przepisów krajów związkowych dotyczących pastwisk górskich, a zatem nie uzasadniła należyście i w sposób wystarczający zarzucanego skarżącej naruszenia zasad obiektywizmu i równego traktowania przy stosowaniu odstępstwa przewidzianego w art. 24 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – CrossFit/EUIPO – Pitk Pelotas (CROSSWOD EQUIPMENT)

(Sprawa T-506/22)

(2022/C 389/17)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: CrossFit LLC (Boulder, Kolorado, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat D. Mărginean)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pitk Pelotas, SL (Noain, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą